

— При мене юнаци! — вика Калитинъ и въ ржката му блещи остра сабя. Около знамето падатъ опълченцитѣ. Пада знаменосецътъ. Знамето поема редникъ. Куршумъ удря дръжката и тя се пречупва. Златниятъ кръстъ увисва. Пада вториятъ знаменосецъ. Взема го трети, пада и той. Тогава Калитинъ се спуска съ коня, грабва знамето и извиква: „Напредъ“! Въ тоя мигъ два куршума се забиватъ въ сърдцето му. Той се заюлява на коня и пада мъртъвъ на земята. Турцитѣ докопватъ знамето. Нѣколко опълченци се хвърлятъ, разпръсватъ турцитѣ и взематъ знамето. Нови български защитници излизатъ. . . И така това свещено Самарско знаме нѣколко пѣти минава отъ ржце въ ржце, докато налитащитѣ турци отслабнаха и храбритѣ опълченци спасиха знамето, за да служи като светиня на цѣла България.

Турцитѣ се насъбраха много и по-нататъшната борба съ малкото опълченци бѣше невъзможна. Столѣтовъ даде заповѣдъ на опълченцитѣ да отстъпятъ.

Носейки се на ржце ранени офицери и войници, опълченцитѣ съ пробито и разкъсано знаме поляка лека се оттеглиха, минаха Срѣдна гора и се упѣтиха къмъ Казанлъкъ и Шипка. Турцитѣ запалиха Стара Загора и околнитѣ села. Полето заехтѣ отъ убити и ранени. Населението остави имоти и хукна да бѣга къмъ Балкана.

Презъ нощта на 20 юлий опълченцитѣ отъ Срѣдна гора гледаха зловещитѣ огнени езици отъ запалената Стара Загора.

Руситѣ и българитѣ се оттеглиха на прохода св. Никола и решиха тамъ да измратъ до единъ, или да спратъ Сюлейманъ паша.

Рускитѣ офицери се чудятъ на младитѣ опълченци: — Чудни юнаци! — думатъ всички. Биятъ се като лъвове! Сега на прохода ще чакаме Сюлейманъ паша. На връхъ св. Никола ще се реши сждбата на България.